

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/397/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613204616
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8613204616.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803 zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska č. 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným 1. A. C., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX C. K. XX, občan SR, 2. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX A., G. XXX/XX, občan SR, v konaní zastúpená opatrovníkom B.. P. C., vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Bardejov, o zaplatenie 1 352,50 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 7C 275/2013-101 zo dňa 30.3.2015 takto

rozhodol:

Po t v r d u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku III. ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku IV. o trovách konania.

P r i z n á v a žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom I. súd prvej inštancie žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 721,50 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 14,43 eura od 21.9.2010 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.12.2010 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.1.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.2.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.3.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.4.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.5.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.6.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.7.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.9.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.10.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.11.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.5.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.6.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.7.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.9.2012 do zaplatenia, zo sumy 14,43 eura od 21.10.2012 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 346,32 eura od 5.11.2012 do zaplatenia s tým, že plnením jedného žalovaného zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. II. Povolil žalovaným splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 10,- eur od právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok. III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. IV. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 a § 546 Občianskeho zákonníka, ust. § 2 ods. 1 písm. a/ a § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok neobsahuje sumu, počet a termíny splátok istiny a úrokov, preto poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úroky predstavujú dôležitý údaj pre spotrebiteľa, aby sa vedel zorientovať pri posudzovaní ceny úveru a túto zákonnú náležitosť nespĺňa údaj o výške mesačnej splátky, z ktorej nie je pre spotrebiteľa zrejmé, koľko z uvedenej sumy pripadá na istinu a koľko na úrok. Tento údaj má byť pre spotrebiteľa v písomnej zmluve výslovne uvedený a nepostačuje možnosť jeho matematického výpočtu. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.659,69 eura, ktorý mal žalovaný splátiť v pravidelných splátkach k 20. dňu v kalendárnom mesiaci od 20.4.2005 do 20.10.2014. Žalobca si v predmetnom konaní uplatnil 50 splátok úveru, ktoré nie sú premlčané vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi 50 splátok úveru bez úrokov a poplatkov po 14,43 eura / 1.659,69 : 115 splátok /, spolu 721,50 eura so zákonným úrokom z omeškania z každej splátky podľa zmluvy a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. Vzhľadom na sociálne pomery žalovanej súd povolil žalovaným splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 10,- eur od právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.6.2016, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Žalobca bol úspešný v rozsahu 721,50 eura z 1 352,50 eura, teda v rozsahu 53 %. Žalovaní boli úspešní vo zvyšných 47 %. Vzhľadom na približne rovnaký pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania súd rozhodol, že žiaden z účastníkom nemá právo na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku, a to iba vo výroku III, V., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Zároveň konštatoval, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy sankcionoval bezúročnosťou a bez poplatkovosťou iba taký spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý na základe zmluvy, ktorá neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov. Vzhľadom ku skutočnosti, že ročná percentuálna miera nákladov je v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX čl. IV bod 5 uvedená, považuje žalobca za nesporné, že predmetný spotrebiteľský úver nie je možné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi vznikol nárok na náhradu uplatnených splátok v plnej výške. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobe vyhovel alebo alternatívne aby v napadnutej časti rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy prvostupňového konania a žiadal aj trovy odvolacieho konania vo výške 59,87 eur.

7. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu v napadnutej časti nevyjadрили.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) výzvou zo dňa 30.11.2016 účastníkov vyzval na zváženie vyjadrenia k prípadnému odlišnému právnomu posúdeniu veci, keďže v doterajšom konaní nebolo aplikované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v spojení s ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

9. K výzve odvolacieho súdu sa vyjadril žalobca. Uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupu žalobcu žalovaným o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovaným, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Obo 210/01 zo dňa 11.6.2013, uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 248/2016 zo dňa 9.8.2016 a 5Co 228/2016 zo dňa 30.6.2016, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co 387/2015 zo dňa 4.8.2016 a Krajského súdu v Žiline 5co 545/2015 zo dňa 30.11.2015 a uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co 133/2013 zo dňa 27.6.2014. Žalobca sa nestotožňuje so záverom súdu, že podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť banková pohľadávka postúpená iba v prípade, keď je splatná. Ak by aj pripustil, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, tak zo znenia ust. § 92 ods. 8 nevyplýva, že predmetom postúpenia môžu byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použije pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne

aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatnenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia. Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku na jej nezaplatený zostatok zaniká. Žalobca poukázal aj na to, že ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný a s ktorým je dlžník v omeškaní, potom by druhá veta ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať. V tejto súvislosti tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 511/2015 zo dňa 9.12.2015 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 540/2015 zo dňa 4.11.2015. Žalovaný 1/ sa dostal do omeškania, uvedené termíny neplnil a právnenému predchodcovi žalobcu tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca žalobcu toto svoje oprávnenie nevyužil, pričom mimoriadnu splatnosť vyhlásil až žalobca a to podaním zo dňa 16.10.2012 označeným ako „výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“. Mimoriadna splatnosť úveru následne nastala dňa 4.11.2012 dodržaním lehoty podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal žalobca na znenie ust. § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a čl. V bod 1 Zmluvy o postúpení pohľadávok s tým, že pohľadávky boli postúpené v celkovej výške a to so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami a za podmienok uvedených v tejto zmluve. Zároveň na bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok. Postúpením pohľadávky sa stal sám žalobca veriteľom pohľadávky, pričom základným právom veriteľa je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Zosplatnenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach. V dôsledku nesplnenia povinnosti dlžníkom sa stáva splatný celý dlh vyhlásením jeho zosplatnenia. Táto skutočnosť však nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/163/2015 zo dňa 29.5.2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19C 34/2012 (zrejme Co) zo dňa 24.4.2014. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok vrátane jeho príslušenstva a vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca zastáva názor, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. V tejto súvislosti žalobca poukázal na názor doc. B. C. R., O., L.. Publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Žalobca napriek tomu predložil výzvu zo dňa 20.10.2009, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co 223/2015 zo dňa 16.3.2016 i 9Co 145/2015 zo dňa 5.10.2016 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 206/2015 zo dňa 5.10.2016 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 11/2015 zo dňa 25.8.2016. Žalobca nárok uplatnený žalobou považuje za oprávnený a dôvodný a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania vo výške 100 %, alebo aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalované sa k výzve odvolacieho súdu ani k vyjadreniu žalobcu k tejto výzve nevyjadrili.

11. Odvolací súd pre zrozumiteľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu najskôr musí konštatovať, že pokiaľ súd prvej inštancie (okresný súd) správne rozhodoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (zák. č. 99/1963 Z. z. v znení zmien a doplnkov účinného do 30. 06. 2016), tak odvolací súd musel postupovať a vec posudzovať už podľa nového civilného procesného kódexu, a to zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 01. 07. 2016, pričom

aplikoval ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, s tým, že účinky procesných úkonov súdu prvej inštancie (okresného súdu) ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP).

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.01.2017 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Podľa ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

16. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu SLSP, a.s. a žalovaný v 1. rade uzatvorili dňa 24.11.2004 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 50 000,- Sk (1 659,70 eura). Podľa zmluvy o splátkovom úvere mal žalovaný splácať pôžičku v mesačných splátkach po 815,- Sk (27,05 eura) od 20.4.2005, konečná splatnosť úveru bola 20.10.2014, pri úrokovej sadzbe 11,80 % ročne.

17. Na základe dohody o ručení zo dňa 24.11.2004 prevzala žalovaná v 2. rade ručiteľský záväzok k predmetnej úverovej zmluve.

18. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 4.11.2012.

19. Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovaným na zaplatenie pohľadávky vo výške 1.352,50 eura s prísl., to je splátky úveru splatné od 20.9.2010 do 20.10.2014 v počte 50.

20. Z podania žalobcu zo dňa 7.1.2015 na čl. 75 spisu vyplýva, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 1 659,70 eura a celkovo uhradil sumu vo výške 1 442,70 eura.

21. Žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 30.3.2015 potvrdila snahu splácať dlh a s ohľadom na sociálne pomery / má dve maloleté deti, na ktoré poberá prídavky 40,- eur/ požiadala o splátkový kalendár po 10,- eur mesačne.

22. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 27.9.2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Tomášikova č. 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00151653 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným.

23. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

24. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne

dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014 a 6Co/161/2014 a ďalšie).

25. Žalobca v konaní nepreukázal, a to ani napriek výzve odvolacieho súdu s poukazom na možnosť iného právneho posúdenia veci, že postúpeniu pohľadávky predchádzalo zaslanie výzvy žalovanej v 1. rade (v odvolacom konaní doručenej listine chýba doručienka a listina je len vo fotokópii) v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a nadväzne ani to, že žalovaná v 1. rade bola riadne napriek výzve v omeškaní s plnením jej dlhu dlhšie ako 90 dní. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

26. Preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku III., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšku odvolací súd rozsudok nemohol preskúmať z dôvodu, že tento podľa ust. § 226 a nasl. CSP nadobudol právoplatnosť.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané

opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.